

Predikan 20:e sön efter Alla Helgons dag

Jesus säger: *Den som gör Guds vilja är min bror och syster och mor...* Temat **att leva tillsammans** handlar alltså om att göra Guds vilja, något som utförs främst i den kristna gemenskapen.

Söndagens texter inleds med den från Rut och som visar på vikten av ett rykte. I det här fallet gynnar ryktet Rut, när Boas bemöter henne utifrån hörsägen. Men det är först när Rut visar sin tacksamhet som Boas avslöjar vad han hört. Han vet hurdan hon varit mot sin svärmor, sedan hennes make dog.

När Lukas skriver Apostlagärningarnas 9:e kap, någon gång under senare hälften av 30-talet, så råder det en tid av fred och ro för kyrkan i Palestina.

Lukas berättar om Petrus som färdas från ort till ort, vilket han gjorde både som missionär och visitorator. De två episoder som Lukas beskriver börjar i Lydda, våra dagars Lod, där det moderna Israel har sin största flygplats. Där botar Petrus en lam man. Eller rättare sagt: Jesus Kristus botar en lam och fortsätter genom sin apostel det verk

han började i Galiléen. Därför säger Petrus till denne lame Eneas: *Det är Jesus Kristus som botar dig.*

Den andra episoden äger rum en och en halv mil därifrån i Joppe, det nutida Jaffa, som ännu i dag har den bästa hamnen på denna kuststräcka. Också där fanns det nu en kristen församling, och en av de trognaste medlemmarna, Tabita, har just dött. Man hade tvättat henne, en rituell reningsceremoni som judarna tillämpar, och lagt henne i ett rum en trappa upp. Samtidigt har man skickat efter Petrus, som hinner fram innan den döda blivit begravd.

Lukas beskriver åskådligt hur Petrus möts av församlingen och av änkorna, alltså de fattiga kvinnorna som församlingen underhöll. Och så får Petrus se synliga bevis på vad den döda hade betytt för dem. Petrus ber dem gå ut ur salen, och så ber han den döda att stå upp. Undret sker, och Petrus kallar in de församlade och låter dem ta emot sin älskade Tabita, som en gåva från Kristus.

I evangeliet berättar Markus om när Jesus närmaste, efter en lång vandring på över tre mil, kommit fram till Kapernaum. När de närmar sig

huset där Jesus undervisar märker de stämningen av respekt och förväntningar, och de tvekar att gå in. I stället skickar de bud: han kan väl komma ut till dem.

Anhörigas bud når Jesus, där han sitter som läraren gör i orienten, i kretsen av sina lärjungar. Hans svar blir kort och avvisande: Hans mor? Och bröder? Vilka är det? Han ser sig omkring. Här är de. De som gör som Gud vill. Det betyder: de som gjort vad Gud har sagt dem genom budskapet om Riket. De har trott och de har kommit. De har samlats sig kring den som Gud har sänt. De följer honom och lär av honom. Det var det som Gud ville.

Vi vet, att Jesus mor och bröder längre fram blev trogna och ärade medlemmar av urförsamlingen. Men den här berättelsen visar, att man aldrig glömde, att det fanns en ny släktskap med Jesus, som betydde mer än alla jordiska blodsband. Jesus var huvudet för den nya familjen. Och var och en som tror på honom, också den minsta bland dem, är hans mor eller bror eller syster.

Vad kan vi då lära oss av dagens texter, som Gud uppenbarat till oss?

Utgår vi från temat idag när vi firar 50-års jubileum här i Nedre Soppero kapell så kan vi försöka se det utifrån två viktiga perspektiv: Det personliga och det allmänliga.

Det personliga perspektivet handlar om vårt personliga liv, som existerar som en pågående kamp. Framst i förhållande till våra relationer till Gud och till varandra. Vi prövas och erbjuds nåd. Det viktiga är att hålla sig nära herren Jesus, så att vi inte förlorar fokus på målet, nämligen vägen, sanningen och livet. Har människan det som mål så faller mycket på plats. Men vi dras ofta med i världens skrälliga musik, och ger efter för köttet. Men när man misslyckas och känner oss förlorade så vet vi ändå att den nåd Herren erbjuder ger liv.

Det allmänliga perspektivet handlar främst om Kristi kyrka. Men när en kyrka tar beslut som avviker från övriga kristna kyrkor så avskärmar man sig från övriga syskonkyrkorna, eller som biskoparna Sven Thidevall (Växjö stift) Carl Axel Aurelius (Göteborgs stift) Esbjörn Hagberg (Karlstads stift) Lennart Koskinen (Visby stift) Hans-Erik Nordin (Strängnäs stift) Ragnar Persenius (Uppsala stift) och vår egen biskop

Hans Stiglund uttrycker det: *Vi är oroliga för att beslutet kommer att innebära konsekvenser bland kyrkfolk och anställda. Bl. a. kan det leda till att laestadianerna lämnar vår kyrkas gemenskap.*

I Gällivare märker vi av att allt fler medelålders och yngre lämnar medlemskapet i kyrkan, i många fall på grund av ekonomiska skäl. Men värre scenario är när väckelsen samlat beslutar vad de ska göra. Kanske i samband med invigningen av det nybyggda kapellet? Jag vet inte. Vi kommer knappast att kunna förhindra splittring i vår kyrka. Dessutom finns risk för att kyrkomötets beslut inte kommer att stanna vid detta, åtminstone inte enligt biskop Ragnar Persenius, som säger att RFSU redan nu vänder sig emot förslaget att präster ska få välja att avstå från att viga samkönade par.

Vart vi är på väg? Att leva tillsammans handlar inte längre om att följa Guds vilja, åtminstone inte som jag förstått Guds Ord. Tvärtom springer vi politikens ärenden. I det senaste fallet ser vi det tydligare än någonsin tidigare. För allra första gånger ser vi också hur lite våra biskopar har att säga till om. Det spelar inte längre någon roll vad

Bibeln säger, allt handlar om att gå samhället till mötes. Tala om en bred asfalterad väg på väg utför stupet.

Om Jesus hade fått frågan om vigselrätt och enkönade vigslar, vad tror ni han skulle säga?

Kanske skulle han ha slängt ut politiken såsom han slängde ut månglarna ur templet? Han är fruktansvärd mot de självrättfärdiga, och det är just självrättfärdighet som råder i rikskyrkan.

Man struntar i den svage, och använder maktmedel för att tvinga in alla i en fålla: Om du inte gör som vi säger... då kommer vi att...

Nej, den kristna tron enligt rikskyrkan bygger inte längre på ett evangelium, ett erbjudande om himmelriket. Det handlar om tvångsmetoder, bara för att få igenom sin vilja. Måtte Herren Gud förbarma sig över oss.

Amen.